

Sygn. akt V.2 Ka 380/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Anita Ossak

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Roberta Wieczorka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 r.

sprawy: **G. C. /C./,**

syna E. i Z.,

ur. (...) w A.

oskarżonego o przestępstwo z art. 160 §1 kk i art. 288 §1 kk i art. 157 §1 kk i art. 245 kk przy zast. art. 11 §2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. L.

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 5 kwietnia 2017r. sygn. akt III K 8/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że podwyższa orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego G. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. L. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go jedną opłatą za obie instancje w kwocie 300 (trzysta) złotych.

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Anita Ossak

Sygn. akt V. 2 Ka 380/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał G. C. za winnego tego, że w dniu 9 czerwca 2014 r. w C. umyślnie doprowadził do zderzenia dwóch samochodów, tj. samochodu marki B. (...) oraz O. (...), który był kierowany przez M. L. w ten sposób, że jadąc samochodem B. (...) zjechał na lewą stronę i uderzył w samochód kierowany przez pokrzywdzonego, narażając w ten sposób M. L. oraz P. S. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w wyniku czego P. S. doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, stłuczenia głowy, stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej, natomiast M. L. doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego na poziomie 4 i 5 kręgu szyjnego, które to obrażenia w obu przypadkach naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów ich ciała na okres powyżej 7 dni, oraz spowodował zniszczenie mienia i szkodę o wartości 11.221,10 zł, do której pokrycia zobowiązany jest ubezpieczyciel (...) S.A. na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., a celem opisanego zdarzenia było wywarcie wpływu na M. L. oraz P. S. - świadków w toczącym się postępowaniu karnym o sygn. V Ds. 6/13 prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Gliwicach, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 160 § 1 kk i art. 288 § 1 kk i art. 157 § 1 kk i art. 245 kk **w zw. z art. 11 § 2 kk** i za to z mocy art. 245 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 41a § 1 i § 4 kk i art. 43§ 1kk orzekł wobec oskarżonego G. C. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi M. L.

i P. S. w jakiegokolwiek formie wbrew ich woli oraz zakaz zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 3 lat.

Na mocy art. 46 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego G. C. środek karny w postaci nawiązki w kwocie 5.000zł na rzecz pokrzywdzonego M. L..

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego G. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. L. kwotę 528 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił P. B. dowód rzeczowy w postaci płyty DVD-R marki I. (...) przechowywaną w aktach sprawy na k. 52 akt.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 180zł oraz wydatki postępowania w wysokości 1061,20 zł.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego G. C. oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. L. .

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił :

1.obrazę przepisów postępowania , co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności w zakresie przyjętych ustaleń faktycznych oraz wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej, a mianowicie:

a) art.170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk wobec oddalenia wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka M. C. na okoliczność zażycia przez oskarżonego w dniu zdarzenia leku o nazwie (...), samopoczucia oskarżonego w dniu zdarzenia oraz zachowania pokrzywdzonych bezpośrednio po zdarzeniu;

b) art. 170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk wobec oddalenia wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z dokumentacji medycznej oskarżonego, znajdującej się w Szpitalu (...) w G. i Przychodni w C. na okoliczność ustalenia stanu zdrowia oskarżonego w dniu zdarzenia oraz częstotliwości przyjmowania środków przeciwbólowych przez oskarżonego;

c) art. 170 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk wobec oddalenia wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego przesłuchanie w charakterze świadka osoby przeprowadzającej w dniu zdarzenia badania pokrzywdzonych na okoliczność ustalenia stanu zdrowia pokrzywdzonych, jako uczestników kolizji drogowej;

d) art. 170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 201 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk wobec oddalenia wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność ustalenia wpływu leku (...) na zachowanie oskarżonego w dniu zdarzenia;

e) art. 410 kpk w zw. z art. 424 §2 kpk z uwagi na pominięcie podczas wyrokowania faktu przeproszenia pokrzywdzonych przez oskarżonego na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2015r., co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej, z uwagi na nieskorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania;

f) art. 6 ust. 3 lit.d Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950r. (Dz.U. z 1993r. nr 61 poz. 284) w zw. z art. 91 § 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r. (Dz. U. z 1997r. Nr 78 poz. 483), wobec naruszenia prawa oskarżonego do rzetelnego procesu sądowego na skutek oddalenia zgłoszonych przez obrońcę skarżącego wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków obrony w osobach M. C. oraz lekarza pogotowia ratunkowego, który zbadał pokrzywdzonych w dniu zdarzenia ;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia m.in. w zakresie wadliwej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, polegający na uznaniu, że:

a) oskarżony umyślnie doprowadził do zderzenia dwóch pojazdów tj. samochodu marki B. (...) oraz O. (...), mając na celu wywarcie wpływu na pokrzywdzonych, a także użył wobec nich przemocy, wjeżdżając swoim samochodem w bok samochodu kierowanego przez pokrzywdzonego M. L., czym naraził pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia, jednocześnie powodując u nich naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni;

b) oskarżony bezpośrednio po zdarzeniu śmiał się i drwił z wynikłej sytuacji, a ponadto groził pokrzywdzonemu P. S.;

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, a to wobec wymierzenia oskarżonemu, jako osobie dotychczas niekaranej, bezwzględnej kary pozbawienia wolności z pominięciem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi i instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. L. zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary orzeczonej w punkcie 1 wyroku na niekorzyść oskarżonego i w oparciu o art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej względem G. C. kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, znaczny stopień winy oskarżonego, w tym motywacja, z którą oskarżony działał oraz postawa oskarżonego po popełnieniu przypisanych mu przestępstw, jak również względem na cele prewencji ogólnej i szczególnej uzasadniają wymierzenie kary surowszej w postaci 2 lat pozbawienia wolności, przy jednoczesnym zastosowaniu pozostałych środków określonych w punktach 2 i 3.

W oparciu o ten zarzut pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności oraz zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów pomocy prawnej udzielonej mu z wyboru za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, natomiast apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest zasadna. W pierwszej kolejności sąd odwoławczy omówi apelację obrońcy oskarżonego jako dalej idącą. Obrońca oskarżonego G. C. w swojej apelacji zarzuca przede wszystkim zarzut obrazy przepisów postępowania to art.170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk polegający na nieuwzględnieniu wniosków dowodowych składanych przez obrońcę oskarżonego. Jednak sąd odwoławczy w pełni podziela argumentację sądu rejonowego dotyczącą oddalenia tych wniosków albowiem dopuszczenie tych dowodów na okoliczności zawnioskowane we wnioskach zostały wyjaśnione w opinii ustnej biegłych lekarzy psychiatrów co do wpływu leku (...) jak również przez samego oskarżonego od kiedy bierze wspomniany lek. Słuchani na tą okoliczność biegli sądowi E. K. oraz A. M. wskazali jednoznacznie, że zażywanie leku Z. przez oskarżonego o 1,5 do 2 lat przed zdarzeniem nie miało wpływu na zachowanie oskarżonego w trakcie zdarzenia. To, że sąd rejonowy oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego w żaden sposób jak sugeruje obrońca oskarżonego w swojej apelacji nie naruszyły prawo oskarżonego do rzetelnego procesu sądowego. Podniesiony przez obrońcę w apelacji kolejny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych byłyby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji powieli linię obrony prezentowaną przez oskarżonego G. C. w trakcie trwania postępowania przygotowawczego i sądowego. Podkreślić jednak należy, że sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach co do przebiegu zdarzenia nie był konsekwentny, raz twierdził, że nie wie jak doszło do zdarzenia, że źle się czuł, z kolei funkcjonariuszowi K. M. mówił po zdarzeniu, że zapatrzył się a jakąś dziewczynę. Sąd I instancji zweryfikował te wyjaśnienia w oparciu o zeznania świadków M. L. i P. S. oraz z zapisem z monitoringu. Z zeznań świadka P. S. wynika jednoznacznie, że oskarżony próbował wpływać na jego zeznania składane w Prokuraturze Okręgowej w Gliwicach w których obciążał oskarżonego i dlatego postanowił spotkać się z M. L. . Po zderzeniu samochodów oskarżony groził uszkodzenie ciała świadkowi, jeżeli nie zmieni swoich zeznań. Potwierdzają to zeznania świadka M. L. opisujące powód spotkania w/w z P. S.. Jeżeli chodzi obrażenia jakie odnieśli pokrzywdzeni to potwierdzają to opinie biegłego sądowego, oraz biegłego T. Z. i nie budzą one żadnych wątpliwości. Wnikliwe i obszerne pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego G. C. wyczerpało znamiona zarzucanych mu czynów z art. 160 § 1 kk i art. 288 § 1 kk i art. 157 § 1 kk i art. 245 kk w zw. z art.11 § 2 kk. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Odnośnie wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu to sąd odwoławczy nie podziela zarzutu, że kara ta jest rażąco surowa, wręcz rażąco łagodna. Z tych też względów Sąd Okręgowy nie uznał zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie podzielił przytoczone na ich poparcie argumentów W tym momencie sąd odwoławczy omówi apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Podniesiony w niej zrzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary miesięcy pozbawienia wolności zasługuje na uwzględnienie. Trafnie podnosi w apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, że oskarżony działał z zamiarem wywarcia wpływu na świadków w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu karnym, dokładnie to zaplanował. Działał oskarżony jak sam przyznał sąd I

instancji umyślnie z zamiarem bezpośrednim, godził w dobra prawne o doniosłym znaczeniu jakim są zdrowie i życie, wymiar sprawiedliwości oraz mienie, co winno znaleźć odzwierciedlenie w orzeczonej wobec oskarżonego karze. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Zdaniem sądu odwoławczego orzeczona kara pozbawienia wolności jest zbyt łagodna z uwagi na stopień winy i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu. Dlatego sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że podwyższył orzeczoną karę pozbawienia wolności do roku i 6 miesięcy. Dolegliwość tej kary w tym wymiarze nie przekracza zdaniem sądu odwoławczego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. L. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki /spr./

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Anita Ossak